KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 10.7.2024 r.
COM(2024) 281 final

2024/0155 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Libańską o współpracy między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) a organami Republiki Libańskiej właściwymi w zakresie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych

UZASADNIENIE

Niniejszy wniosek dotyczy zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Libańską o współpracy między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) a organami Republiki Libańskiej właściwymi w zakresie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych (zwanej dalej „Umową").

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) koordynuje postępowania przygotowawcze oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń w sprawach dotyczących poważnej przestępczości transgranicznej w Europie i poza nią. Jako unijne centrum współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii Europejskiej (UE) Eurojust wspiera krajowe organy śledcze i organy ścigania.

W zglobalizowanym świecie potrzeba współpracy między organami wymiaru sprawiedliwości prowadzącymi postępowania przygotowawcze oraz wnoszącymi i popierającymi oskarżenia w związku z poważnymi przestępstwami nie kończy się na granicach Unii. Wraz z nasilaniem się przestępczości transgranicznej kluczowe znaczenie ma uzyskanie informacji spoza danej jurysdykcji. Eurojust powinien więc mieć możliwość ścisłej współpracy i wymiany danych osobowych z organami wymiaru sprawiedliwości wybranych państw trzecich w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań w ramach wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/1727[1] (zwanym dalej „rozporządzeniem w sprawie Eurojustu"). Jednocześnie ważne jest zapewnienie odpowiednich zabezpieczeń w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych w zakresie ochrony danych osobowych.

Eurojust może wymieniać operacyjne dane osobowe z państwami trzecimi, jeżeli spełniony jest jeden z wymogów określonych w art. 56 ust. 2 lit. a)–c) rozporządzenia w sprawie Eurojustu:

- gdy Komisja stwierdziła w drodze decyzji na podstawie art. 57, że dane państwo trzecie lub dana organizacja międzynarodowa zapewniają odpowiedni poziom ochrony, lub – w razie braku takiej decyzji stwierdzającej odpowiedni poziom ochrony – przewidziane są lub istnieją odpowiednie zabezpieczenia zgodnie z art. 58 ust. 1, lub w razie braku zarówno decyzji stwierdzającej odpowiedni poziom ochrony, jak i takich odpowiednich zabezpieczeń, zastosowanie ma odstępstwo w szczególnych sytuacjach zgodnie z art. 59 ust. 1;
- przed dniem 12 grudnia 2019 r. zawarto umowę o współpracy umożliwiającą wymianę operacyjnych danych osobowych między Eurojustem a danym państwem trzecim lub organizacją międzynarodową zgodnie z art. 26a decyzji 2002/187/WSiSW[2] lub
- zawarto umowę międzynarodową między Unią a danym państwem trzecim lub organizacją międzynarodową zgodnie z art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) oraz zastąpienia i uchylenia decyzji Rady 2002/187/WSiSW, Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 138.

[2] Dz.U. L 63 z 6.03.2002, s. 1.

Europejskiej (TFUE), która przewiduje odpowiednie zabezpieczenia w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych.

Eurojust zawarł jak dotąd umowy o współpracy na podstawie art. 26a decyzji 2002/187/WSiSW, które umożliwiają wymianę danych osobowych z Czarnogórą, Ukrainą, Mołdawią, Liechtensteinem, Szwajcarią, Macedonią Północną, Stanami Zjednoczonymi, Islandią, Norwegią, Gruzją, Albanią i Serbią. Zgodnie z art. 80 ust. 5 rozporządzenia w sprawie Eurojustu te umowy o współpracy pozostają ważne.

Od czasu wejścia w życie rozporządzenia w sprawie Eurojustu w dniu 12 grudnia 2019 r. i zgodnie z Traktatami Komisja jest odpowiedzialna za prowadzenie – w imieniu Unii – rokowań dotyczących umów międzynarodowych z państwami trzecimi w zakresie współpracy i wymiany danych osobowych z Eurojustem. Zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia w sprawie Eurojustu, w zakresie, w jakim jest to konieczne do wykonywania jego zadań, Eurojust może w drodze uzgodnień roboczych nawiązywać i prowadzić współpracę z partnerami zewnętrznymi. Uzgodnienia te same w sobie nie stanowią jednak podstawy prawnej do wymiany danych osobowych.

W celu zacieśnienia współpracy wymiarów sprawiedliwości między Eurojustem a wybranymi państwami trzecimi Komisja przyjęła zalecenie dotyczące decyzji Rady upoważniającej do podjęcia rokowań w sprawie umów między Unią Europejską a Algierią, Armenią, Bośnią i Hercegowiną, Egiptem, Izraelem, Jordanią, Libanem, Marokiem, Tunezją i Turcją o współpracy między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojustem) a właściwymi organami tych państw trzecich ds. współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych[3].

W dniu 1 marca 2021 r. Rada udzieliła tego upoważnienia, przyjęła wytyczne negocjacyjne i powołała specjalny komitet pomagający Radzie w realizacji tego zadania[4].

Negocjacje z Libanem rozpoczęto w grudniu 2022 r. Po drugiej i ostatniej rundzie negocjacji, która odbyła się w lipcu 2023 r., negocjatorzy osiągnęli wstępne porozumienie dnia 11 października 2023 r. Dnia [xx.xx.xxxx] r. główni negocjatorzy parafowali projekt tekstu Umowy.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Umowa została wynegocjowana z uwzględnieniem kompleksowych wytycznych negocjacyjnych przyjętych przez Radę w dniu 1 marca 2021 r. wraz z upoważnieniem do prowadzenia negocjacji. Umowa jest również spójna z obowiązującą polityką Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości.

---

[3] Zalecenie dotyczące decyzji Rady upoważniającej do podjęcia rokowań w sprawie umów między Unią Europejską a Algierią, Armenią, Bośnią i Hercegowiną, Egiptem, Izraelem, Jordanią, Libanem, Marokiem, Tunezją i Turcją o współpracy między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojustem) a właściwymi organami tych państw trzecich ds. współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, 19 listopada 2020 r., COM(2020) 743 final.

[4] Decyzja Rady w sprawie upoważnienia do podjęcia negocjacji dotyczących umów między Unią Europejską a Algierią, Argentyną, Armenią, Bośnią i Hercegowiną, Brazylią, Egiptem, Izraelem, Jordanią, Kolumbią, Libanem, Marokiem, Tunezją i Turcją o współpracy między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) a organami tych państw trzecich właściwymi w sprawach współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, zob. 6153/21 + ADD 1, decyzja Rady przyjęta w procedurze pisemnej w dniu 1 marca 2021 r. (CM 1990/21).

W ostatnich latach poczyniono postępy w zakresie poprawy współpracy, jeśli chodzi o wymianę informacji między państwami członkowskimi oraz między agencjami Unii a państwami trzecimi. Rozporządzenie (UE) 2023/2131 w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2018/1727 i decyzji Rady 2005/671/WSiSW w odniesieniu do cyfrowej wymiany informacji w sprawach związanych z terroryzmem[5] wzmacnia ramy współpracy z państwami trzecimi po stronie Eurojustu przez zapewnienie solidnej podstawy prawnej delegowania prokuratora łącznikowego z państwa trzeciego do Eurojustu oraz współpracy z Eurojustem.

Ponadto rozporządzenie (UE) 2022/838 zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1727 w odniesieniu do gromadzenia, zabezpieczania i analizowania w Eurojuście dowodów dotyczących ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości oraz zbrodni wojennych[6] obejmuje również ważne aspekty związane z państwami trzecimi. Oba akty ustawodawcze podkreślają znaczenie ścisłej współpracy z państwami trzecimi w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń dotyczących poważnych przestępstw.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek jest również spójny z innymi politykami Unii.

Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych jest jednym z działań określonych w pierwszym planie działania UE-Liban[7] wspierającym wdrażanie układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Libańską, który wszedł w życie w dniu 1 kwietnia 2006 r. Szczególną uwagę zwrócono wówczas na współpracę wymiarów sprawiedliwości w kontekście zwalczania terroryzmu i przestępczości zorganizowanej. Jednym z planowanych działań był rozwój współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych między Libanem a państwami członkowskimi UE.

W priorytetach partnerstwa UE-Liban, przyjętych na posiedzeniu Rady Stowarzyszenia UE-Liban w dniu 11 listopada 2016 r.[8], strony uzgodniły, że aby ustabilizować sytuację w Libanie, niezbędne są postępy w dziedzinach dobrych rządów i praworządności. UE zobowiązała się współpracować z Libanem na rzecz propagowania wspólnych wartości demokracji i praworządności, dalszego reformowania systemu wymiaru sprawiedliwości oraz walki z korupcją.

---

5 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2131 z dnia 4 października 2023 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727 oraz decyzji Rady 2005/671/WSiSW w odniesieniu do cyfrowej wymiany informacji w sprawach związanych z terroryzmem.

6 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/838 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2018/1727 w odniesieniu do zabezpieczania, analizy i przechowywania w Eurojuście dowodów dotyczących ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni wojennych oraz powiązanych przestępstw.

7 Wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie stanowiska, jakie ma przyjąć Wspólnota Europejska i państwa członkowskie w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Libańską, z drugiej strony w odniesieniu do przyjęcia zalecenia w sprawie realizacji planu działania UE–Liban, COM(2006) 365 final.

8 Decyzja nr 1/2016 Rady Stowarzyszenia UE-Liban w sprawie uzgodnienia priorytetów partnerstwa UE-Liban.

Liban jest beneficjentem kilku finansowanych przez UE projektów mających na celu reformę wymiaru sprawiedliwości i wzmacnianie praworządności, m.in. w sektorze wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych.

We wspólnym komunikacie z dnia 9 lutego 2021 r. pt. „Odnowione partnerstwo z południowym sąsiedztwem – Nowy program na rzecz regionu śródziemnomorskiego”[9] zaplanowano zacieśnienie współpracy wymiarów sprawiedliwości państw UE i państw partnerskich z południowego sąsiedztwa, przy wsparciu Eurojustu, m.in. poprzez wynegocjowanie umów o współpracy między UE a tymi państwami. Poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa i stabilności regionu, takim jak terroryzm, zagrożenia hybrydowe, cyberprzestępczość i przestępczość zorganizowana, można sprostać jedynie dzięki wspólnym wysiłkom.

Istniejące dokumenty strategiczne Komisji uzasadniają konieczność poprawy skuteczności i wydajności współpracy organów ścigania i organów wymiaru sprawiedliwości w UE, jak również rozszerzenia współpracy z państwami trzecimi. Dokumenty te to m.in. strategia UE w zakresie unii bezpieczeństwa[10], plan dla UE w dziedzinie zwalczania terroryzmu[11] oraz unijna strategia zwalczania przestępczości zorganizowanej[12].

Zgodnie z tymi dokumentami strategicznymi zacieśniana jest również współpraca międzynarodowa w dziedzinie egzekwowania prawa. Na podstawie upoważnienia wydanego przez Radę[13] Komisja wynegocjowała umowę z Nową Zelandią dotyczącą wymiany danych osobowych z Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol).

Jednocześnie niezwykle ważne jest, aby współpraca wymiarów sprawiedliwości z państwami trzecimi była prowadzona z pełnym poszanowaniem praw podstawowych zapisanych w Traktatach UE i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

Szczególnie ważne zabezpieczenia, a mianowicie te, które są zawarte w rozdziale II Umowy, dotyczą ochrony danych osobowych, która w UE jest jednym z praw podstawowym. Zgodnie z art. 56 ust. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie Eurojustu, Eurojust może przekazywać dane osobowe organowi państwa trzeciego w oparciu o umowę międzynarodową zawartą między Unią a danym państwem trzecim na podstawie art. 218 TFUE i przyznającą odpowiednie zabezpieczenia w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych.

Rozdział II Umowy przewiduje takie zabezpieczenia, w tym w szczególności zawiera postanowienia zapewniające szereg zasad ochrony danych i zobowiązań w tym zakresie, których muszą przestrzegać strony (art. 10 i kolejne), jak również postanowienia zapewniające egzekwowalne prawa indywidualne (art. 14 i kolejne), niezależny nadzór (art. 21) oraz skuteczne administracyjne i sądowe środki zaskarżenia w przypadku naruszenia praw

---

9 Wspólny komunikat pt. Odnowione partnerstwo z południowym sąsiedztwem – Nowy program na rzecz regionu śródziemnomorskiego – JOIN(2021) 2 final, eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52021JC0002&qid=1718394456191.

10 COM(2020) 605 final, 24.7.2020.

11 COM(2020) 795 final, 9.12.2020.

12 COM(2021) 170 final, 14.4.2021.

13 Decyzja Rady 7047/20 z dnia 23 kwietnia 2020 r. i dokument Rady CM 2178/20 z dnia 13 maja 2020 r.

i zabezpieczeń uznanych w Umowie, wynikającego z przetwarzania danych osobowych (art. 22).

Konieczne jest osiągnięcie równowagi między poprawą bezpieczeństwa a przestrzeganiem praw człowieka, w tym ochrony danych i prywatności. Komisja zapewniła, aby Umowa stanowiła podstawę prawną wymiany danych osobowych na potrzeby współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiednich zabezpieczeń w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Art. 218 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa tryb przyjmowania decyzji „w sprawie zawarcia umowy". Jako że wniosek dotyczy obszarów, w których zastosowanie ma zwykła procedura ustawodawcza, wymagana jest zgoda Parlamentu Europejskiego, a zatem proceduralną podstawą prawną jest art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt (v) TFUE.

Materialna podstawa prawna zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie poboczny charakter, akt prawny musi mieć jedną materialną podstawę prawną, a mianowicie podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy. Wniosek ma dwa główne cele i elementy składowe, a mianowicie współpracę między Eurojustem a Libanem w sprawach karnych oraz ustanowienie odpowiednich zabezpieczeń w odniesieniu do ochrony prywatności i innych podstawowych praw i wolności osób fizycznych w ramach tej współpracy. Materialną podstawą prawną musi być zatem art. 16 ust. 2 i art. 85 TFUE.

W związku z tym podstawę niniejszego wniosku stanowią art. 16 ust. 2 i art. 85 TFUE w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt (v) TFUE.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Rozporządzenie w sprawie Eurojustu określa szczegółowe przepisy dotyczące przekazywania danych osobowych przez Eurojust poza UE. W art. 56 ust. 2 wymieniono sytuacje, w których Eurojust może zgodnie z prawem przekazywać dane osobowe organom wymiaru sprawiedliwości w państwach trzecich. Z przepisu tego wynika, że w przypadku strukturalnego przekazywania danych osobowych Libanowi przez Eurojust wymagane jest zawarcie wiążącej umowy międzynarodowej między UE a Libanem, przewidującej odpowiednie zabezpieczenia w odniesieniu do ochrony prywatności i innych podstawowych praw i wolności osób fizycznych. Zgodnie z art. 3 ust. 2 TFUE Umowa wchodzi zatem w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii. W związku z tym niniejszy wniosek nie podlega ocenie zgodności z zasadą pomocniczości.

• Proporcjonalność

Cele Unii w odniesieniu do niniejszego wniosku przedstawione powyżej można osiągnąć jedynie poprzez zawarcie wiążącej umowy międzynarodowej przewidującej niezbędne środki współpracy przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniej ochrony praw podstawowych. Postanowienia Umowy ograniczają się do tego, co jest konieczne do osiągnięcia jej głównych celów. Jednostronne działania państw członkowskich wobec Libanu nie stanowią alternatywy, ponieważ Eurojust odgrywa wyjątkową rolę. Jednostronne działania nie zapewniłyby również

wystarczającej podstawy współpracy wymiarów sprawiedliwości między Eurojustem a państwami trzecimi i nie zapewniłyby niezbędnej ochrony praw podstawowych.

- **Wybór instrumentu**

Zgodnie z art. 56 rozporządzenia w sprawie Eurojustu w przypadku braku stwierdzenia odpowiedniego poziomu ochrony Eurojust może dokonywać strukturalnego przekazywania operacyjnych danych osobowych do państwa trzeciego wyłącznie na podstawie umowy międzynarodowej zawartej na podstawie art. 218 TFUE, która przewiduje odpowiednie zabezpieczenia w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych (art. 56 ust. 2 lit. c)). Zgodnie z art. 218 ust. 6 TFUE Rada upoważnia w drodze decyzji do podpisania takiej umowy.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Nie dotyczy.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Nie dotyczy.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

W procesie negocjacji Komisja nie korzystała z usług ekspertów zewnętrznych.

- **Ocena skutków**

Nie dotyczy.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Nie dotyczy.

- **Prawa podstawowe**

Wymiana danych osobowych i ich przetwarzanie przez organy państwa trzeciego stanowi ingerencję w podstawowe prawa do prywatności i ochrony danych. Umowa zapewnia jednak, aby taka ingerencja była konieczna i proporcjonalna przez zagwarantowanie stosowania odpowiednich zabezpieczeń ochrony danych w odniesieniu do przekazywanych danych osobowych, zgodnie z prawem UE.

Rozdział II przewiduje ochronę danych osobowych. Na tej podstawie w art. 10–20 określono podstawowe zasady ochrony danych, w tym zasadę celowości, jakość danych oraz zasady mające zastosowanie do przetwarzania szczególnych kategorii danych, obowiązki mające zastosowanie do administratorów (w tym dotyczące zatrzymywania danych, prowadzenia rejestrów, bezpieczeństwa oraz w zakresie wtórnego przekazywania danych), egzekwowalne prawa indywidualne (w tym dotyczące dostępu, poprawiania danych i zautomatyzowanego podejmowania decyzji), niezależny i skuteczny nadzór, a także administracyjne i sądowe środki zaskarżenia.

Zabezpieczenia obejmują wszystkie formy przetwarzania danych osobowych w kontekście współpracy między Eurojustem a Republiką Libańską. Wykonywanie niektórych praw indywidualnych można ze względu na ważny interes publiczny opóźnić, ograniczyć lub

można odmówić ich wykonywania, jeżeli jest to konieczne i proporcjonalne, przy uwzględnieniu podstawowych praw i interesów osoby, której dane dotyczą, w szczególności w celu zapobieżenia ryzyku dla toczących się postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżenia w sprawach w toku. Jest to zgodne z prawem Unii.

Ponadto zarówno Unia Europejska, jak i Republika Libańska zapewnią, aby niezależny organ publiczny odpowiedzialny za ochronę danych (organ nadzorczy) nadzorował kwestie mające wpływ na prywatność osób fizycznych w celu ochrony podstawowych praw i wolności tych osób w kontekście przetwarzania danych osobowych na podstawie Umowy.

Zgodnie z art. 29 ust. 3 Umowy nie ma ona zastosowania, dopóki obie strony nie powiadomią się wzajemnie o wypełnieniu zawartych w niej zobowiązań, w tym zobowiązań związanych z ochroną danych osobowych, oraz nie przyjmą swoich wzajemnych powiadomień. Ponadto, aby dodatkowo wzmocnić zabezpieczenia służące ochronie danych osobowych, art. 29 ust. 4 Umowy stanowi, że strona odracza przekazywanie danych osobowych do czasu, aż druga strona nie uwzględni w prawie i nie zacznie wdrażać zabezpieczeń i obowiązków określonych w rozdziale II Umowy (Wymiana informacji i ochrona danych).

Oprócz przepisu art. 29 ust. 4 wprowadzono także art. 32 ust. 2 Umowy, który przewiduje możliwość zawieszenia przekazywania danych osobowych w przypadku systematycznego lub istotnego naruszenia warunków Umowy lub w sytuacji, gdy takie naruszenie jest nieuchronne. Art. 32 ust. 3 przewiduje także możliwość zawieszenia stosowania Umowy, w całości lub w części, po konsultacji z drugą stroną w przypadku istniejącego lub nieuchronnego istotnego naruszenia postanowień Umowy lub niewypełnienia zobowiązań umownych.Przepisy art. 29 i 32 łącznie zapewniają więc, aby przekazywanie danych osobowych nie rozpoczęło się, dopóki nie zostaną skutecznie zapewnione wszystkie niezbędne zabezpieczenia, oraz stwarzają możliwość niezwłocznego odroczenia lub zawieszenia przekazywania danych, jeżeli niezbędne warunki przestaną być spełniane.

Umowa gwarantuje również, że wymiana danych osobowych między Eurojustem a Republiką Libańską będzie spójna z zasadą niedyskryminacji i art. 52 ust. 1 Karty, które zapewniają, aby ingerencje w prawa podstawowe gwarantowane na mocy Karty ograniczono do tego, co jest ściśle konieczne, aby zrealizować cele interesu ogólnego, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Nie ma potrzeby opracowania planu wdrożenia, ponieważ Umowa wejdzie w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po miesiącu, w którym Unia Europejska i Republika Libańska powiadomią się wzajemnie o zakończeniu odpowiednich procedur.

Jeżeli chodzi o monitorowanie, Unia Europejska i Republika Libańska przeprowadzają wspólny przegląd wdrażania Umowy rok po dniu rozpoczęcia jej stosowania, a następnie w regularnych odstępach czasu, a także wówczas, gdy zażąda tego jedna ze stron i obie podejmą taką decyzję. Ponadto strony dokonują wspólnej oceny Umowy cztery lata po dniu jej wejścia w życie.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W art. 1 określono cel Umowy.

W art. 2 określono zakres współpracy.

W art. 3 zawarto definicje ważnych terminów stosowanych w Umowie.

W art. 4 nakłada się na Liban obowiązek wyznaczenia co najmniej jednego punktu kontaktowego w jego właściwych organach krajowych, który nie może być tożsamy z prokuratorem łącznikowym. Punkt kontaktowy wyznacza się także w sprawach związanych z terroryzmem.

W art. 5 przewidziano oddelegowanie prokuratora łącznikowego do Eurojustu.

W art. 6 określono warunki udziału przedstawicieli Libanu w posiedzeniach operacyjnych i strategicznych Eurojustu.

Art. 7 stanowi, że Eurojust może wspierać Liban w tworzeniu wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych i może zostać poproszony o udzielenie pomocy finansowej lub technicznej.

W art. 8 przewidziano możliwość oddelegowania przez Eurojust sędziego łącznikowego do Libanu.

W art. 9 określono cele przetwarzania danych na podstawie Umowy.

W art. 10 wymieniono ogólne zasady ochrony danych mające zastosowanie na podstawie Umowy.

Art. 11 gwarantuje dodatkowe zabezpieczenia dotyczące przetwarzania szczególnych kategorii danych osobowych i różnych kategorii osób, których dane dotyczą.

W art. 12 wprowadzono ograniczenia dotyczące w pełni zautomatyzowanego podejmowania decyzji z wykorzystaniem danych osobowych przekazywanych na podstawie Umowy.

W art. 13 ograniczono wtórne przekazywanie otrzymanych danych osobowych.

W art. 14 przewidziano prawo dostępu, w tym prawo do uzyskania potwierdzenia, czy dane osobowe osoby, której dane dotyczą, są przetwarzane na podstawie Umowy, a także uzyskania podstawowych informacji na temat przetwarzania.

W art. 15 przewidziano prawo do sprostowania, usunięcia i ograniczenia przetwarzania, pod pewnymi warunkami.

Art. 16 przewiduje powiadomienie o naruszeniu ochrony danych osobowych mającym wpływ na dane osobowe przekazane na podstawie Umowy, co zapewnia, aby odpowiednie właściwe organy bezzwłocznie powiadamiały siebie nawzajem i swoje odpowiednie organy nadzorcze o takim naruszeniu, oraz wprowadzały środki łagodzące ewentualne szkodliwe skutki tego naruszenia.

Art. 17 przewiduje zawiadomienie osoby, której dane dotyczą, o naruszeniu ochrony danych osobowych, które może mieć poważny wpływ na prawa i wolności tej osoby.

Art. 18 zawiera postanowienia dotyczące przechowywania, weryfikacji, poprawiania i usuwania danych osobowych.

Art. 19 nakłada wymóg prowadzenia ewidencji zbierania, modyfikowania, ujawniania, w tym wtórnego przekazywania, łączenia, usuwania danych osobowych lub dostępu do nich.

Art. 20 określa obowiązki dotyczące bezpieczeństwa danych oraz przewiduje wdrożenie środków technicznych i organizacyjnych w celu ochrony danych osobowych podlegających wymianie na podstawie Umowy.

Art. 21 zawiera wymóg skutecznego nadzoru i egzekwowania zabezpieczeń określonych w Umowie, zapewniając istnienie niezależnego organu publicznego odpowiedzialnego za ochronę danych (organ nadzorczy), który będzie nadzorował kwestie mające wpływ na prywatność osób fizycznych, w tym przepisy krajowe, które na podstawie Umowy mają znaczenie dla ochrony podstawowych praw i wolności tych osób w kontekście przetwarzania danych osobowych.

Art. 22 przewiduje administracyjne i sądowe środki zaskarżenia, co zapewni, aby osoby, których dane dotyczą, miały prawo do skutecznego administracyjnego i sądowego środka ochrony prawnej w przypadku naruszenia praw i zabezpieczeń uznanych w Umowie, wynikającego z przetwarzania danych tych osób.

Art. 23 stanowi, że wymiana i ochrona informacji niejawnych UE i szczególnie chronionych informacji jawnych UE są regulowane uzgodnieniem roboczym w sprawie poufności zawartym między Eurojustem a właściwymi organami Libanu.

Art. 24 dotyczy odpowiedzialności właściwych organów. Właściwe organy ponoszą odpowiedzialność m.in. za wszelkie szkody wyrządzone osobie fizycznej w wyniku błędów prawnych lub faktycznych w wymienianych informacjach.

Art. 25 stanowi, że co do zasady każda ze stron pokrywa własne wydatki związane z wykonaniem Umowy.

W art. 26 przewidziano zawarcie uzgodnienia roboczego między Eurojustem a właściwymi organami Libanu.

W art. 27 określono relacje Umowy względem innych instrumentów międzynarodowych, co zapewni, aby Umowa nie naruszała postanowień prawnych w odniesieniu do wymiany informacji przewidzianej we wszelkich traktatach, umowach lub ustaleniach między Libanem a dowolnym państwem członkowskim Unii Europejskiej ani nie wpływała na te postanowienia.

Art. 28 zawiera postanowienia dotyczące powiadomienia o wdrożeniu Umowy.

W art. 29 ustanowiono zasady i daty wejścia w życie i stosowania Umowy.

Art. 30 zawiera postanowienia dotyczące zmian Umowy.

Art. 31 zawiera postanowienia dotyczące przeglądu i oceny stosowania Umowy.

Art. 32 stanowi o rozstrzyganiu sporów i klauzuli zawieszenia.

Art. 33 zawiera postanowienia dotyczące wypowiedzenia Umowy.

W art. 34 określono sposób dokonywania powiadomień zgodnie z Umową.

Art. 35 dotyczy tekstów autentycznych.

2024/0155 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Libańską o współpracy między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) a organami Republiki Libańskiej właściwymi w zakresie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 16 ust. 2 oraz art. 85 w związku z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) oraz art. 218 ust. 7,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Art. 47 i 52 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727[1] stanowią, że Eurojust może nawiązywać i prowadzić współpracę z organami państw trzecich w oparciu o strategię współpracy.

(2) Art. 56 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727 stanowi, że Eurojust może przekazywać dane osobowe organowi państwa trzeciego m.in. w oparciu o umowę międzynarodową zawartą między Unią a danym państwem trzecim na podstawie art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określającą odpowiednie zabezpieczenia w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób fizycznych.

(3) Zgodnie z decyzją Rady (UE) [XXXX][2] Umowę między Unią Europejską a Republiką Libańską o współpracy między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) a organami Republiki Libańskiej właściwymi w zakresie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych („Umowę") podpisano dnia [XX.XX.XXXX] r., z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie.

(4) Umowa umożliwia przekazywanie danych osobowych między Eurojustem a właściwymi organami Libanu w celu zwalczania poważnej przestępczości i terroryzmu oraz ochrony bezpieczeństwa Unii i jej obywateli.

---

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) oraz zastąpienia i uchylenia decyzji Rady 2002/187/WSiSW, Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 138.

[2] Decyzja Rady (UE) [XXXX] z dnia XX.XX.XXXX w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Umowy między Unią Europejską a Republiką Libańską o współpracy między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) a organami Republiki Libańskiej właściwymi w zakresie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych (XXXX).

(5) Umowa zapewnia pełne poszanowanie Karty praw podstawowych[3] Unii Europejskiej, w szczególności prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, zapisanego w art. 7, prawa do ochrony danych osobowych, zapisanego w art. 8, oraz prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu zapisanego w art. 47. W szczególności Umowa zawiera odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony danych osobowych przekazywanych przez Eurojust na podstawie Umowy.

(6) Zgodnie z art. 218 ust. 7 TFUE Rada powinna upoważnić Komisję do zatwierdzania w imieniu Unii zmian w załącznikach I, II i III do Umowy, do uzgodnienia warunków dalszego wykorzystywania i przechowywania informacji, które zostały już przekazane przez Strony na podstawie Umowy, oraz do aktualizacji informacji o adresacie powiadomień.

(7) Irlandia jest związana rozporządzeniem (UE) 2018/1727 i w związku z tym uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji.

(8) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.

(9) Europejski Inspektor Ochrony Danych wydał opinię [xxx] w dniu [xx.xx.xxxx] r.

(10) Umowę należy zatwierdzić w imieniu Unii.

(11) Zgodnie z Traktatami dokonanie w imieniu Unii powiadomienia, o którym mowa w art. 29 ust. 2 Umowy, w celu wyrażenia zgody Unii na związanie się Umową, należy do Komisji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Umowę między Unią Europejską a Republiką Libańską o współpracy między Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) a organami Republiki Libańskiej właściwymi w zakresie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych („Umowę”).

Tekst Umowy dołącza się do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

1. Do celów art. 30 ust. 2 Umowy stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w sprawie zmian załączników I, II i III do Umowy, jest zatwierdzane przez Komisję po konsultacji z Radą.

2. Do celów art. 33 ust. 3 Umowy Komisja jest upoważniona do uzgodnienia warunków dalszego wykorzystywania i przechowywania informacji, które zostały już przekazane przez Strony na podstawie Umowy.

3. Do celów art. 34 ust. 2 Umowy Komisja jest upoważniona do aktualizowania informacji o adresacie powiadomień po konsultacji z Radą.

[3] Dz.U. C 326 z 26.10.2012, s. 391.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady
Przewodniczący